

CHRISTINE BUSTA

Sorok egy karácsonyi lapra

*Ha nem találna ránk az angyal:
a köves út szélén gyertyálló
ökörfarkkórószál
hoz zöld hírt majd helyette a földről,
s felragyog a pitypang bóbítája
fénylőn, mint a bethlehemi csillag.*

Advent a burgenlandi határon

*Idegen utak, sűrű, sötét.
Virradatig vár a molnár is:
lisztet zsákol a pislogó lámpafényben,
kamrája ajtaja tárva-nyitva.*

*Talán csak szél neszez kint a nádban,
vagy madár, vagy hó – szítálva pergő.
Előbb dobban a szív, mint az első
kutyá hajnaltájt felugatna.*

Evangelium

*Évről évre
zordabbak az éjek.
Sötétség, vész, jeges szél ront ránk,
falkástul, mint az ordasok.*

*Valahol mégis áll egy angyal,
csukott szája hófénytel!
Segélni kell a Pásztoroknak minket,
hogy megleljük a pöre Kisdedet,*

*hadd hallja újra a felharsanó hírt:
Heródes vára porba omlik,
ha falainál a bárányok
rázendítenek.*

CHRISTINE BUSTA, a második világháború utáni keresztény-humanista líra jeles osztrák költője 1915. április 23-án – Shakespeare és Cervantes (1616) halála napján – született Bécsben, és ott is hunyt el 1987. december 3-án. Élete nem bővelkedik nagy fordulatokban, a drámai eseményeket zömmel benső téren éli meg – talán ez teszi

a költészetét is érintés- és természetközeli. Nincsenek nagyobb korszakai, inkább a szemléletmódja változik, mintsem a stílusa. Lírája szervezőereje a meghittség, a bensőségeség, s e köré „ármalyja” mondandóját. Vallomásversek és pársorosok egyaránt életművéhez tartoznak; életében és halála után megjelent tizenkét kötetében, az első, *Der Regenbaum (Esőfa)*, 1951) verseskötetétől a már posztumusz *Der Atem des Wortes (A szó lélegzete)*, 1995) hagyatékkötetétig.

Összegző alkat: az expresszionizmustól az objektív líráig minden összesimul költészetében s adja sajátos hullámzását alkotásainak, antik és keresztény, transzcendens és földi harmóniába olvad sorai- ban. Mint ahogy a lakonikus, már-már vázig csupaszított líra (*Salzgärten [Sókertek]*, 1975) és a szerelmesen áradó, felékesített valomások (*Wenn du das Wappen der Liebe malst [Ha megfested a szerelem címerét]*, 1981) együtt lüktetnek nála.

Formában is követi a poétessza sorsát lírája. A nehéz, szorító kezdeti éveket – anyja egyedül neveli és taníttatja, majd házitanítoskodik és könyvtároskodik a fiatal Christine Busta – a kötött forma uralja, s aztán, ahogy sorsa jobbra fordul – a Bécs Városi Könyvtárhálózat igazgatója lesz nyugdíjazásáig –, fokozatosan, a lazább, szabadvers felé hajló formák dominálnak verseiben. Meghitt ember- és természetközeli- sége azonban mindvégig megmarad.

Költészete ezért is éli reneszánszát nem csupán német nyelvterületen, de Magyarországon is. Kerék Imre és Erdélyi Z. János számos opuszt fordított tőle és adott ki könyvben az utolsó másfél évtizedben, bizonyítva: az osztrák lírika nemcsak ihletett volt, hanem ihlető is egyszere.

Cs. K.